

فیلیپیان ۴: ۱۳

تایلر کینی

آخرین باری که شنیدید یک ورزشکار بعد از یک شکست ناگهانی می گوید: «قوت انجام هر چیز را دارم در کسی که مرا تقویت می بخشد.» چه زمانی بود؟ در میادین ورزشی آمریکا، شنیدن اینکه یکی از طرفین پیروز بعد از بازی به فیلیپیان ۴: ۱۳ استناد می کند غیرعادی نیست، اما به ندرت، و یا هرگز، آن را از طرف بازنده می شنویم. این پدیده شاید در ورزش بیشتر مشهود باشد، اما در سایر رشته های رقابتی نیز دیده می شود. چرا به نظر می رسد ما این آیه را فقط در زمینه ی برنده شدن می شنویم؟ آیا وسعت کاربرد آن همین مقدار است؟

ما معمولاً این آیه را با برنده شدن مرتبط می دانیم، زیرا فعل «انجام دادن» مانند اتمام و موفقیت به نظر می رسد. از سوی دیگر، باخت معمولاً نتیجه ی انجام ندادن کاری یا کم کاری است. بنابراین، منطقی است که وقتی می شنویم «قوت انجام هر چیز را دارم»، آن را با برنده شدن مرتبط بدانیم، زیرا برندگان کاری انجام داده اند.

اگر در لحظه ی پیروزی، یک برنده با نام بردن از مسیح به قدرت موفقیت خود اعتبار بخشد این کار مناسب و خوبی است. اما اشتباه است اگر از چنین لحظاتی نتیجه بگیریم که این آیه فقط متعلق به برندگان است. هیچ کس نباید فکر کند که هر وقت داستان او موفقیت آمیز به پایان نرسیده، به این دلیل است که عیسی با او نیست یا از لطف خدا دورتر است، زیرا واضح است که منظور پولس این نیست.

پولس نامه ی خود را از سلول زندانی در روم به فیلیپیان نوشت. زندان جایی برای برندگان نیست، حداقل نه آن طور که در دنیای ما تعریف شده است. البته پولس تعاریف خود را از این دنیا وام نگرفته بود. «انجام دادن» او بیش از «برنده شدن» صرف بود، و «هر چیز» او فراتر از آن چیزی بود که در قفسه های جایزه یا روی دیوارهای دفتر کار به یادگار مانده است.

شرایط زندانی شدن پولس، هر انسان به حال خود رها شده‌ای را درهم می‌شکست. گویی زندانی شدن او کافی نبود، واعضان ریاکار هم در پی آزار دادن بیشتر او بودند (۱: ۱۷)، او با تدارکات ناچیز «در تنگی» بود (۴: ۱۴)، و مرگ به احتمال زیاد نتیجه‌ای مانند رهایی به نظر می‌رسید (۱: ۲۰). اما پولس به جای اینکه خدا را رها کند یا با درد یا گرسنگی یا ترس علیه او غر بزند، در شرایط خود در آرامش بود. پولس فعل خشنود بودن را «انجام داد». و راز این موفقیت غیرقابل توضیح - دلیل استقامت صبورانه‌ی او در یک موقعیت ناامیدکننده - ایمان به مسیح بود:

زیرا که آموخته‌ام که در هر حالتی که باشم، قناعت کنم و ذلت را می‌دانم و دولتمندی را هم می‌دانم، در هر صورت و در همه چیز، سیری و گرسنگی و دولتمندی و افلاس را یاد گرفته‌ام. (۴: ۱۱-۱۳)

توجه کنید که پولس هنگام نوشتن آیه‌ی ۱۳، چه چیزی را در معنای عبارت «هرچیز» می‌نویسد: «گرسنگی»، «دولتمندی» و «ذلت» کشیدن. پولس در محدوده‌ی کاری که از طریق مسیح می‌تواند انجام دهد، دوره‌هایی از محرومیت و تحقیر را در نظر دارد. در دورانی که پولس در زندگی «بازنده» است، با این حال خشنود است زیرا می‌داند که خدایش هنوز با اوست.

به همین دلیل است که ورزشکاران و مسیحیان شکست‌خورده در هر شرایطی باید به اندازه‌ی هر قهرمانی آیه‌ی ۱۳ را در ذهن خود داشته باشند: عیسی به همان اندازه که در مواقع موفقیت و سعادت همراه قوم خود است و به آن‌ها قوت می‌بخشد، در زمان از دست دادن و مبارزه و درد و رنج نیز این کار را انجام می‌دهد. به یک معنی، سخنان پولس در فیلیپیان ۴: ۱۳ منطبق بر سخنان حبقوق است که تقریباً هفت قرن قبل گفته شده: «اگرچه انجیر شکوفه نیاورد و میوه در موها یافت نشود. . . لیکن من در خداوند شادمان خواهم شد و در خدای نجات

خویش وجد خواهیم نمود. یهوه خداوند قوت من است» (حقوق ۳: ۱۷-۱۹). حقوق علی‌رغم وضعیت فقیرانه‌اش در خدا شادمان بود، زیرا قدرت نجات‌دهنده‌اش را می‌شناخت.

اما نباید از این واقعیت غافل شویم که در مقوله‌ی «هر چیز»، پولس زمان‌های وفور و فراوانی را نیز ذکر می‌کند. مسیح باید قوم خود را در زمان‌هایی که زندگی آسان‌تر است نیز حمایت کند، زیرا وسوسه‌ی فراموشی خدا نه فقط زمانی که برکات او وجود ندارد، بلکه زمانی که آن‌ها فراوان هستند نیز ایجاد می‌شود.

اینکه فکر کنیم برای ثروتمند شدن و فراوانی به کمک نیاز داریم، غیرمنطقی است. اما اگر می‌خواهیم به او وفادار بمانیم، انکار وسوسه در مواقعی که زندگی آسان است برای درخواست برکت بیشتر از خدا، برکات او را به حساب عمل خود نگذاشتن و بت‌نساختن از کسانی که به ما هدایایی می‌بخشند نیازمند قدرت الهی است. بنابراین، هرکسی که در آغاز موفقیت مسیح را اعتبار خود می‌داند باید در تمام آن دوران به‌طور مداوم به او تکیه کند، مبادا کسی را که آن اعتبار را به او بخشیده فراموش کند.

فیلیپیان ۴: ۱۳ به ما می‌آموزد که از طریق ایمان به او، خداوند ما عیسی ما را قادر می‌سازد تا در هر شرایطی که ما را در آن قرار می‌دهد، از فشار فقر گرفته تا زر مصفای به آتش، با رضایت تحمل کنیم. «قوت هر چیز را دارم در مسیح که مرا تقویت می‌بخشد.» بیش از صرفاً یک شعار برای «پیروز شدن» مسیحیان و ادعای همیشگی هر سرباز در ارتش خداوند است. چه در میان قله‌ها راه بیماییم و چه در میان دره‌ها، می‌توانیم در خداوند خشنود باشیم، زیرا او همیشه با ماست، همه نیازهای ما را برآورده می‌کند و ما را با محبت به پیروزی نهایی‌مان هدایت می‌کند.

تایپر کنی، مدیر محتوای دیجیتال در خدمات لیگونیر و فارغ التحصیل دانشکده‌ی الهیات بیت لحم در مینیاپولیس است.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.